

רצוי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

השמטות * מלדת רבנו ז"ל

שש מבאר לעיל, היאך שרפי שמחה היה בדרך ונתעה, והיאך שאשתו פייגה היה לה צער, וחפשה אותו בכל מה שעשתה לכבוד שבת ולא מצאה אותו, והיתה בצער מאוד. וכאן אצלה כמה פעמים רשביי זי"ע ונתחם אותה ואמר לה: הבעל דבר הניח עצמו לארך ולרחב, שלא להניח הנשמה (נשמת רבנו ז"ל) בזה העולם, ואני נשתטחתי ובכיתי לפני השם יתברך, עד שפעלתי שהנשמה תלך בזה העולם. ופעם אחת אמר לה רשביי בזה הלשון: גם אני צריך להנשמה בזה העולם. וכן בא אצלה הבעל שם טוב וספר לה איך שהקטרוג היה, שהנשמה לא תרד לזה העולם, רק רשביי טרח הרבה ופעל שהנשמה תרד בזה העולם.

שש ואצל רבי שמחה היה המעשה, שנסע עם שרה ותעו פלם בדרך, ונתפרחו פלם למקום אחר לחפש הדרך, ובין כך מצאו הדרך. והוא, רבי שמחה ז"ל, נשאר ולא מצא המקום, ובין כך נשאר לבדו מכל השירה, וכל מה שהלך יותר נתעה יותר, והיה בצער גדול, ותרדם בשנתו. וכאן אחר אצלו ונתן לו תינוק, והוא לא רצה בשום אופן, ואמר: אני תועה בדרך ואתה נתת לי תינוק? ולקחו זה התינוק, והביאו לו תינוק אחר (ממקום גבוה יותר) והוא לא רצה, ולקחו גם זה התינוק והביאו לו אחר, וכן היה שבע פעמים, ובפעם השמינית כשלא רצה לקח, אמרו לו: הלא זה כבר השמיני, למעלה מכל השבעה! וכשלא רצה, הניחו לו התינוק בעל-כרחו והלכו ממנו.

שש ובין כך הקיץ משנתו וראה והפה הוא קרוב לשוב, והלך לשם וראה שזאת העיר הארחוב, מקום של הרב הצדיק רבי יצחק...

(ההמשך מעבר לדף)

נמצא שבאמת זה שאינו הולך בדרך הי' זהו מפקר באמת כי אין הפקרות גדול מזה שמפקיר חיים נצחיים וטוב אמתו ונצחיו בשביל שעה קלה בשביל תענוגי עולם הזה שהוא כצל עובר וכל תענוגיו מערבים במרירות בכעס וזגון ומכאובות ואין שום אדם שרוחף אחר עולם הזה שיהיה לו נחת ותענוג בעולם הזה כי כל ימיו כעס ומכאובות כי העולם הזה מלא פגעים וצרות וסורים ודאגות ומרירות גדול בכל עת ובכל שעה וכמוכא בשליה אין רגע בלא פגע אין שבוש אין שמטה וכי וכי עין שם. וכמבאר אצלו במקום אחר שבאמת אין נמצא גם אחד שיהיה לו עולם הזה כלל. ונודאי אין טוב באדם כי אם לרדף תמיד אחר התכלית האמתית תכלית הנצחית שהוא לעבד את ה' תמיד לסור מרע ולעשות טוב שזהו טוב אמתית לנצח נצחים.

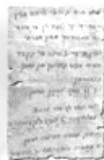
נמצא מי שאינו מקבל על עצמו על תורה ומצוות הוא בחינת מפקר ובאמת הוא הפקר כי נסתלק ממנו שמירתו יתברך והכל יכולק לשלט בו וכמו שמצינו בכלליות

ישראל כשחטאו בימי בית ראשון שנבאו להם הנביאים שיהיו כמו הפקר וישלטו בהם העכו"ם כמו שכתוב בירמיה ליד הנני קרא לכם דרור טאם ה' אל ההרב וכי. ופרש רש"י שם הנני קורא לכם דרור מאתי שאני אדון לכם ותהיו הפקר אל הרב וכי וכיוצא בזה בכמה פסוקים והיו בחינת הרבן הפית-המקדש כי מחמת עונותיהם הפקיר ה' יתברך את הפית-המקדש עד ששלטו בו ידי זרים: כי קדם קבלת התורה וכן כשעובדין את התורה חס ושלום ואין מקימין אותה חס ושלום, אזי העולם חס ושלום בבחינת הפקר כי עקר קיום העולם הוא על-ידי התורה.

וישראל זכו בכל העולם ומלאו על-ידי קבלת התורה ובשביל זה קבלו ישראל את התורה במדבר כי מדבר הוא מקום הפקר להורות שישראל זכו בכל העולם מן ההפקר על-ידי התורה כי קדם קבלת התורה הכל נחשב במדבר שהוא הפקר (הלכות הפקר ונכסי הגר ג, א)

במדבר

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

וידבר ה' אל משה במדבר (ק,א)

מה שקיבלו את התורה במדבר דיקא כי בלא התורה נחשב כל העולם הפקר במדבר והכל יכולין לשלט בו חס ושלום.

כי באמת הן בכלליות העולם קדם קבלת התורה והן בכל אדם בפרטיות, כל זמן שאינו נוהג כשורה חס ושלום ואינו מקים את התורה חס ושלום אז העולם והאדם הם בבחינת הפקר, כי אין הפקר גדול מזה כשאין חושבין על אחריות ותכליתו ומה יהיה ממנו בעלמא דאתי לאחר פטירתו כי

אי אפשר להמלט מן המיתה בשום אופן כי אפלו כשיבוא משיח במהרה בימינו גם אז יהיה מכרח כל אדם למות כמו שאמר רבנו ז"ל בפרוש שאפלו משיח בעצמו ימות לא כמו שחושבין העולם כשיבוא משיח תתבטל המיתה כי לא כן הוא כנ"ל ואם כן מאחר שאי אפשר להמלט מזה ואז יהיה עולם ארך לעולמי עד ולנצח נצחים הניש מפקר גדול מזה כשהולך אחר תאוות לבו ומפקיר עצמו מחיים נצחיים וכמו שאמר רבנו ז"ל ונדפס בשיחות הר"ן שאמר רבנו ז"ל שהפקרות אין צריכין לעבודת ה' יתברך כי יכולין להיות איש כשר בלי הפקרות.

ואמר אף-על-פי שאצלי אין זה הפקרות כלל כי ארובה להפך, הוא מפקר, הינו מי שאינו מפקיר עצמו בשביל ה' יתברך זהו מפקר באמת, אך אף-על-פי-כן אפלו מה שנקרא אצל העולם הפקרות וכי גם זה אין צריכין כי יכולין להיות איש כשר בלי הפקרות, עין שם.

לראות באב"י הנחל

השמטות

כ (המשך הסיפור) ... הרב הצדיק רבי יצחק מדראהביטש ז"ל, אבי הרב הצדיק הרי יהואל מיכל מלאטשוב (שדועה גדלתו של הרב ר' יצחק ז"ל הנ"ל, שהבעל-שם טוב ז"ל אמר עליו, שיש לו נשמת הרשב"י וכו'), ואז היה סמוך לפטירתו, ונכנס רבי שמחה, אבי רבנו ז"ל, אליו, ואמר הרב ר' יצחק ז"ל אליו: "אזו" או דוא ביסט שוין דא, מעג איך שוין גיין?" [מפנין שאתה כבר פה, אם-כן יכול אני כבר ללכת], (כמובא, שעד שלא נפטר הצדיק בא צדיק אחר), וכוננו היתה על רבנו ז"ל שהיה כבר במחו, ולא הבין רבי שמחה, ואמר לו: מה אתם אומרים, שאיך מפה? אמר לו: לא, רק אמרתי: או דו ביסט שוין דא, מעג איך שוין גיין [מפנין שאתה כבר פה, יכול אני כבר ללכת]. ואמר לו: "איא, עס איז שוין דאס אכטע מאלל" [איי, האם זאת כבר הפעם השמינית?] (הינו מהתינוקות הנ"ל). הוא לא הבין את כל הענין. והזכיר או הרב ר' יצחק הנ"ל לרי מיכל בנו ואמר לו: "יא, האסט זיך שוין פאר וועמין צו טעמין, אט פארט דעם בעל-הבית" [כן, יש לך כבר לפני מי להביע את עצמך, הנה נוסע ובא בעל-הבית] (והראיה על רבי שמחה), מעגסטו זיך שוין שעמק" [מעתה יכול אתה להתביש].

כ ובין כך נפטר הרב ר' יצחק ז"ל. ורי מיכל בנו הצריך או ביום שאחר-כך להניח תפלין, ונתהדע מהסופר, שרבי יצחק ז"ל הנ"ל לקח מאתו הבתים של התפלין שלשים יום קדם, ומלא אותם כל יום עם דמעות (להניח שם מחו, כי תפלין הם מחוק, והדמעות הם מותרים המחוק). ואז בעת הפטירה נתעורר ר' מיכל ז"ל מאד, ואמר אז לפני כל האנשים, בני-ביתו וכו': "איהר זענט עדות, און דער טאטע (הפתי שהיה מצח לפניהם) איז איין עדות, או איך גיזעגן מיך מיט דעם צר הרע, מער האב איך מיט איהם קיין געשעפט ניט!" [עדים אתם, וכן אבי הנפטר עד, שאני נפרד עכשו לתמיד מן היצר הרע, מעתה אין לי עמו שום עסק]. והיתה אז התעוררות גדולה, ולמחר היתה הנחת תפלין בהתעוררות גדולה. ומכל זה נתעורר רבי שמחה מאד מאד. ואחר-כך נסע ובא לביתו, ואז נתעברה זוגתו, מרת פיגה, עם רבנו ז"ל.

מת שלום

הקדמה

אשרינו מה טוב חלקנו, שפתוך הסתרה נוראה כזאת, שהעולם כל-כך רחוקים מהאמונה, נראה לנו כמציץ מן החרכים ניצוץ אור נפלא ונורא של צדיק גנו ונעלם ביותר מן העולם, הלא הוא נבחר מרבנו בעצמו שסמך אותו לתלמידו היקר, להאיר בנו בגלותנו המר, את האור והדרך האמתי של רבנו-הקדוש.

ולמרות המחלקת להרחיקנו מהדרך, וכינו להסתפל בדרך אמת על הדף שנמצא בראש ההר, שהגן על המלך, שעלו כתוב דת היהודים (עיין במעשה ו' מחוב ועכשיו בסיפורי מעשיות).

והנה לא נעלם מאתנו, שהרבה יחלקו על חבורתו זה באמרם שרי ישראל אמנם היה ירא השם אבל איש פשוט. אולם עלינו להבהיר, שהוא העלים עצמו מהעולם מאד, והיה עושה עצמו כזקן וחולה בעיני העולם שלא היו כדאים לטעם מאורו הגנוז. ועם חפוש אמתי, כמה יחידים וכו' לראות מרחוק קצת מגדלתו ורוח קדשו הנעלם, עד שזכו להבין מהמפרש על הסתום, שהסתרתו היתה מאד מכוננת משעמים כמוסים, וגם משעמים מובנים.

והנה אמנם כבר נכתבו חבורים על הצדיק ר' ישראל בער אודסר, אבל הדבורים שהובאו מפה לאון - עותו מאד עד שאיראפשר לסמך עליהם. ובכן נסכם אצלנו לדיק מאד להביא דבורים מסמכים. וזאת לדעת: שעם כל זאת, צריכים הרבה חפוש כדי למצא דרכים אמתיים לעבודת-השם, פי הרב אודסר וצ"ל למד את מקרביו לעבד את השם באמת - שזה עקר מעלת ההתקרבות לצדיקים ותלמידיהם.

ולמרות שקשה לקרב למחשבות בני אדם - ענין האור היספאי, עם כל דרכו ואמתותו מברחים מאד לעם ישראל, כי הוא הגשר בין רבנו-הקדוש לעולם - על-ידי הפתק. ומרב עותיתם של הדבורים הנאמרים בשמו ולא נכונים, או דבורים נכונים שהוצאו מתכנם וקלקלו את המכון, שעל-ידי-זה נתרבה המחלקת בחנם וברו עליו דברים שלא עלו על דעתו, הלא כל ענינו היה בטול מחלט לרבנו וממילא לקרב לדרכיו האמתיים, הפך המפרסמים של עכשו שמשתמשים בדרך הרבי לצורך כבודם וגמונם, ועקב זאת רבים אמרו לנו, מי יראנו טוב להביא קצת מדבוריו האמתיים שלא מקלטים כדי לקבל מהם חיוק והדרכה להתקרב לדרך האמתי של הרבי ...

עצות ותפילות

(ספירה, ד-ה)

טבילת המקנה בשבעות הוא חסד עליון ורחמים גדולים דעת נפלא מאד. פי שבעות הוא שכל דק ועליון ונבוה מאד, שהוא חסדים ורחמים גדולים מאד, פי הרחמים הם כפי הדעת, כמו שמבאר במקום אחר. אשרי הזוכה לקבל קדשת שבעות, בפרט המקנה של שבעות, שהיא מקנה של שער החמשים, שמשם נמשך הקדשה והטהרה על ישראל (או "לימ, נ"ו).

בשבעות מקבלין התורה, ואז יכולין לקבל חיות חדש ולהמשיך רפואה להראיה (שם, רס"ו).

... ועתה תכנו והושיענו שנוכה לטהר ולקדש עצמנו בכל עת על-ידי טבילת מקנה, ונוכה להמשיך עלינו טהרה וקדשה גדולה על-ידי טבילת המקנה, לטהר עצמנו מכל הטמאות, מכל החטאים והענות והפשעים שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך מנעורנו עד היום הזה, ולהמשיך עלינו קדשה גדולה על-ידי המקנה הקדושה. ותשפיע עלינו על-ידי-

דעת גדול ורחמים רבים. ותתן לנו כח ותעזרנו שנוכה להמתיק על-ידי טבילת המקנה, כל הדינים שבעולם מעלינו ומעל זרענו ומעל כל עמך בית ישראל, ולבטל כל הצרות וכל הגזרות רעות על-ידי-זה, ותושיע לנו תמיד על-ידי טבילת המקנה הקדושה והנוראה מאד, ויקים מקרא שכתוב, מקנה ישראל חונה, מושעו בעת צרה. ותוכנו להמשיך עלינו קדשת המקנה של חג השבעות הקדוש שהוא זמן מתן תורתנו שאז נתקרבו ישראל אלך וכו' לקבל את התורה הקדושה על-ידי טבילת המקנה. ונוכה בלנו בחג השבעות לטבל עצמנו במקנה העליונה, במקנה של שער החמשים של הקדשה, שהוא רחמים גדולים ורבים, וחסד עליון, דעת גדול מאד. ותעזרנו שנוכה להמשיך עלינו קדשת המקנה הזאת בכל השנה בלה, ונוכה לטהר ולקדש עצמנו תמיד, ולצאת מהרה מחמשים שערי טמאה ולכנס בתוך החמשים שערי קדשה. ויקים בנו מהרה מקרא שכתוב, ותרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלויותיכם אטהר אתכם: (לקוטי תפילות - מתוך תפילה נ"ו)